

1 FEBRUARI 1923

No. 3

28e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Wij gelooven onderdanig te moeten zijn aan Koningen, Presidenten,
Heerschers en Vorsten, in het gehoorzamen, eeren en onderhouden
der wetten. 12de Artikel des Geloofs.

REDEVOERING.

President Heber J. Grant, in de openingsrede der Algemeene
Halfjaarlijksche Conferentie van 6 October 1922, maant den
Heiligen, de wetten Gods en des lands te onderhouden.

Het is een oorzaak van groote vreugde en bevrediging om zoo'n
prachtige opkomst waar te nemen, die het gebouw bijna geheel
vult. Ik ben zeker, dat zij, die in de galerij staan en aan de zuid-
zijde van het gebouw, nog een zitplaatsje kunnen vinden, als de
anderen wat dichter in elkaar willen schuiven. Ik kan mij niet her-
inneren ooit de openingsvergadering op een gewonen dag zoo druk-
bezocht te hebben gezien.

Vele menschen moesten blijven staan. Er kon geen grooter blijk
van belangstelling der Heiligen worden getoond dan hiermede is
gegeven, en ik ben allen dankbaar. Ik weet dat gij hier zijt ge-
komen met een verlangen om met „het brood des Levens” gevoed
te worden.

Veertig jaren geleden ontmoette ik wijlen ouderling Geo. Teas-
dale, van den Raad der Twaalf, aan den zuidingang, en als hij mij
de hand gaf, zeide hij, „Broeder Grant, ik ben blij u te zien, U en
ik zullen.....”, en hij hield plotseling op, terwijl zijn gezicht ver-
schoot; doch de Heere gaf mij de bedoeling te verstaan om den zin
te voltooien. Vier malen is het mij in mijn leven toegestaan om an-
derer gedachten te lezen. De rest van Broeder Teasdale's zin was:
„dezen middag worden ondersteund als Apostelen des Heeren
Jezus Christus, om de vacatures in het Quorum in te vullen —”,
en dat ging door mij heen als een electriche schok. Ik bezocht

de Zondagmiddagvergadering der Conferentie om dat gedeelte van den zin, en het restant, dat mij was ingegeven, met de verzekering in mijn hart, dat Broeder Teasdale en ik als Apostelen zouden worden geroepen.

Dezen uwer, welke die bewuste conferentie bezochten, zullen herinneren, dat de conferentie sloot zonder dat die vacatures werden gevuld. Ik geloof niet, dat iemand ooit nederiger God heeft gevraagd, hem te vergeven voor het egoïsme, dan ik in de eerstvolgende dagen, om te denken dat ik zou worden gekozen als een Apostel. Zooals u bekend is, kreeg John Taylor binnen een week een openbaring, waarin Broeder Teasdale en ik tot deze ambten werden geroepen. Veertig jaren ben ik verbonden geweest in de proclamatie van het Evangelie van Jezus Christus en heb getuigenis gegeven, dat met mijn wetenschap God leeft en dat Jezus de Christus is, de Zaligmaker dezer wereld, en dat Joseph Smith een waarachtige dienstknecht van den levenden God is.

Ik heb het voorrecht genoten van die getuigenis te geven in bijna elken staat der Unie, in Canada in het noorden, in Mexico in het zuiden, op de Hawaïaan-eilanden, in het verre Japan, in Engeland, Ierland, Schotland, Wales, Duitschland, Holland, België, Zwitserland, Frankrijk, Italië, Noorwegen, Zweden en Denemarken, en heb groote vreugde gedurende deze veertig jaren van getuigenis ondervonden.

Ik was niet besloten in mijn gedachten, vóór ik naar deze vergadering kwam, over welke der vele dingen, voorkomende in het Boek van Mormon of Leer en Verbonden, ik zoude spreken. De eenige vraag was: Wat is het beste thema om te presentereen? Ik heb nu evenwel geen aarzeling meer waarover ik zal spreken, omdat de openingsbede was over hetgeen ik dezen morgen in Leer en Verbonden las, en dat was de wetten des lands te onderhouden.

Een beginsel der Kerk.

Ik ben herhaaldelijk becritiseerd geworden, door vrienden en anderen, en heb menig prachtigen raad gehad om in het publiek niet zooveel te lezen, omdat er niets zoo vervelend is dan lezen. Maar ik ben niet hier gekomen om iets te zeggen dat het oor zal streelen of om u aangenaam te zijn, doch ik ben hier met een gebedvol hart om die dingen te zeggen, die ten uwen beste kunnen zijn. Ik geloof, dat het voor ons bestwil is, om elk woord te hooren van een geheele afdeeling van Leer en Verbonden, welke is:

„Een verklaring van het geloof betreffende regeeringen en wetten in 't algemeen, bij algemeene stemmen aangenomen op een bijeenkomst van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, te Kirtland, Ohio, gehouden 17 Augustus 1835.”
(Afd. 134).

„Wij gelooven dat landsregeeringen door God ingesteld werden voor het nut der menschen, en dat Hij de menschen voor hun handelingen met betrekking tot dezelve verantwoordelijk houdt, hetzij in het maken van wetten of het toepassen derzelve, voor het welzijn en de veiligheid der maatschappij.

„Wij gelooven dat geen regeering in vrede kan bestaan, tenzij zulke wetten ontworpen zijn en onschendbaar gehouden worden, zoodat aan elk persoon de vrije uitoefening zijns gewetens, het recht en bestuur van eigendom, en de bescherming van het leven verzekerd is” — en dat bedoelt het recht tot arbeid zonder de kans van te worden vermoord).

Regeeringen hebben Ambtenaren noodig.

„Wij gelooven dat alle regeeringen noodzakelijkerwijze burgerlijke beambten en overheidspersonen behoeven, teneinde de wetten derzelve te handhaven, en dat naar dezulken, die de wetten in gelijkheid en gerechtigheid willen bedienen, gezocht en zij ondersteund zouden worden door de stem des volks (indien een republiek), of den wil van den vorst.

„Wij gelooven dat de godsdienst van God ingesteld is, en dat de menschen Hem, en Hem alleen verantwoordelijk zijn, voor het uitoefenen van denzelve, tenzij hunne godsdienstige denkbeelden hen aansporen inbreuk op de rechten en vrijheden van anderen te maken; doch wij gelooven niet, dat de menschelijke wet het recht heeft zich te bemoeien in het voorschrijven van regelen van aanbidding en zoodoende het geweten der menschen te binden, noch vormen van openbare of persoonlijke toewijding voor te schrijven; dat de burgerlijke overheid misdadig zou tegengaan, doch nimmer het geweten beheerschen; de schuldigen zoude straffen, doch nimmer de vrijheid der ziel onderdrukken.

„Wij gelooven dat alle menschen verplicht zijn de onderscheidene regeeringen, waarin zij wonen te ondersteunen en handhaven, terwijl zij in hunne onafscheidelijke en onvervreembare rechten door de wetten zulker regeeringen beschermd worden; en dat opstand en oproer voor een ieder aldus beschermd burger onbetamelijk zijn en daarom gestraft zouden worden, en dat alle regeeringen een recht hebben zulke wetten vast te stellen als volgens hun oordeel het beste berekend zijn het algemeene belang te verzekeren, houdende echter terzelfder tijd de vrijheid van het geweten heilig.”

Eert de noodzakelijke wetten.

„Wij gelooven dat elkeen in zijn ambt geëerd behoort te worden; heerschers en overheden, als zoodanig gesteld zijnde voor de bescherming der onschuldigen, en het straffen der schuldigen; en dat alle menschen achting en eerbied aan de wetten verschul-

digd zijn, daar zonder dezelve vrede en harmonie door regeering-loosheid en schrikbewind zoude vervangen worden; menschelijke wetten zijnde voor het bijzondere doel ingesteld onze belangen als personen en natiën, tusschen mensch en mensch, te regelen, en goddelijke wetten, van den hemel gegeven zijnde, voorschrijvende regelen voor geestelijke aangelegenheden, voor geloof en aanbidding, en den mensch aan zijnen Schepper voor beide verantwoordelijk zijnde.

„Wij gelooven dat heerschers, staten en regeeringen het recht hebben en verplicht zijn wetten vast te stellen voor de bescherming van alle burgers in de vrije uitoefening van hun godsdienstig geloof; doch wij gelooven niet dat zij in gerechtigheid een recht hebben, burgers van dit voorrecht te berooven, of hen in hun meeningen te belemmeren, zoolang als achting en eerbied voor de wetten getoond worden, en zulke godsdienstige meeningen geen opstand of samenzwering rechtvaardigen.

„Wij gelooven dat het bedrijven van misdaad overeenkomstig het karakter van de misdaad zoude gestraft worden; dat moord, verraad, rooverij, diefstal, en het inbreuk maken op den algemeenen vrede, in alle opzichten zoude gestraft worden overeenkomstig hunne misdadigheid, en hunne strekking tot kwaad onder de menschen door de wetten van de regeering, waartegen het misdrijf begaan is; en dat voor den algemeenen vrede en rust, alle menschen voorwaarts zouden treden en hunne bekwaamheden aanwenden de overtreders van goede wetten de straf te doen ondergaan.

„Wij gelooven niet, dat het rechtvaardig is godsdienstige invloed met de burgerlijke regeering te vermengen, waardoor het ééne godsdienstige genootschap bevorderd wordt en het andere in zijn geestelijke voorrechten wordt belemmerd, en de persoonlijke rechten van hare leden als burgers wordt ontzegd.”

Rechten der Godsdienstige Genootschappen.

„Wij gelooven dat alle godsdienstige genootschappen het recht hebben met hunne leden voor onordelijk gedrag, volgens de voorschriften en verordeningen van die genootschappen te handelen, mits zulke handelingen betrekking hebben op het lidmaatschap en goede gemeenschap; doch wij gelooven niet dat eenig godsdienstig genootschap gezag heeft in gericht te zitten over het recht van eigendom of leven, het ontnemen van de goederen dezer wereld, of hun leven of leden in gevaar te brengen, noch eenige lichamelijke straffen op hen toe te passen; zij kunnen alleenlijk van hun genootschap worden verbannen en van hun lidmaatschap beroofd.

(Wordt vervolgd).

RIJMPREEKJES.

No. 19. Getuigenis.

In heel mijn wezen vreugdebeeft de wetenschap: mijn Heiland leeft! Ik voel 't in iederz nêrf. Ik trachtte Zijnen wil te doen en kreeg die zielsverzekering toen — o, dat ik nooit haar derf!

Ik voel het diep: door Hooger Licht is de verzekerdheid gesticht, die zóó mijn ziel verheugt. Wat wonderzegen stroomt mij toe, waar 'k willig Gods geboden doe en blijf op 't pad der deugd.

Ik koester mijn getuigenis, dat als een hemelbloempjen is, verplant naar lager oord: het kwijnt en sterft in zondesfeer, maar leeft en tiert en bloeit wanneer de harthof God behoort.

Geef, Vader, Heer van 't Hemelrijk, dat nooit Uw invloed van mij wijk', die Geest die om wij weeft een schutskleed tegen twijfeling, zoodat ik steeds als heden zing: Hij leeft, mijn Heiland leeft!

FRANK I. KOOYMAN.

Beteekenis en doel van het tijdelijke leven.

(Door N. L. Nelson, Theol. Professor, Brigh. Young College).

(Slot).

Deze beschouwing van den 2en staat, vermengd als hij is met het geheele moreele en sociale stelsel van het menschdom, kan in dit hoofdstuk niet evenredig daarmee behandeld worden, voldoende zij het u aan te toonen, dat de mensch hier een ander voorbeeld heeft van den ver-reikenden invloed van het aardsche leven op den eeuwigen vooruitgang. Laten wij vervolgens beschouwen dat wondervolle licht van eeuwige waarheid, hetwelk men vindt in het boek van Mormon. „De mensch is, opdat hij vreugde zoude hebben”. Hier verklaart de Heer het feit, dat de mensch onderworpen is aan een tijdelijke wereld, niet opdat hij zijn lichaam zou bevredigen, maar opdat hij zichzelf een ziel zou opbouwen, d.w.z. langzamerhand uit twee afzonderlijke dingen, den geest en het lichaam, één homogeen, onverbreekbaar wezen, zonder hetwelk er geen volheid van vreugde kan bestaan; want vreugde beteekent alleen dit — de blijdschap die komt telkens wanneer aan de doode klei des lichaams kracht gegeven wordt en het opgeheven wordt tot de werkdadige hoogte van den stralenden geest daarbinnen.

Ziehier een vergelijking, die ons kan helpen te gevoelen op welke wijze deze verandering teweeggebracht wordt. Houtskool en diamant — de één van ongemeene dichtheid, de ander van de hoogste doorschijnendheid — bestaan beide uit hetzelfde element — zuivere koolstof.

In houtskool liggen de atomen kris-kras door elkaar; in diamant zijn zij georganiseerd, netjes in elkaar passend om een volmaakt kristal te vormen. Veronderstellen wij nu, dat in de houtskool een goddelijke geest kwam wonen, wiens zending het was, om langzamerhand, door de eeuwen heen, deze door-elkaar liggende atomen te organiseren. Bij iedere regeling der atomen zal de geest vreugde ondervinden; want de houtskool zal iets van zijn dichtheid verliezen. Langzamerhand zal hij steeds lichter en helderder worden en aldus voortgaan tot een volkomen doorschijnendheid bereikt is.

Indien nu de houtskool het menschelijk lichaam voorstelt, dan zal de diamant deszelfs volmaakte ziel voorstellen; d.w.z. de volmaakte, onscheidbare vereeniging van zijn geest en zijn lichaam. Datgene, wat langzamerhand vooruitgaande verandering brengt in 's menschen geest; de invloed, die de reacties van dezen geest leidt, is de Heilige Geest, of de levende God. „Daar is een geest in den mensch, en de inspiratie van den Almachtige geeft hem verstand.”

Wij kunnen nu beschouwen, in verband met den vooruitgang van de menschelijke ziel, de derde bijbehorende eigenschap Inertia (traagheid) is de eigenschap, die iedere verandering in een zelfstandigheid tegenwerkt. Het voorwerp in rust weerstaat een plotselinge beweging, het voorwerp in beweging weerstaat een plotselinge neiging tot rust. Traagheid in het menschelijk lichaam kan aangeduid worden als die eigenschap die vooruitgang tegenwerkt; onwetendheid, domheid, luiheid, gebrek aan ambitie, tevreden zijnde met het „goed genoeg” (de negatieve zonde) zijn eenige namen voor deze eigenschap in rust, terwijl zelfbevlekking, oncuugd, dronkenschap, losbandigheid (de positieve zonde) eenige namen zijn voor de traagheid van beweging. Vooruitgang is alleen mogelijk door voortdurende verandering van inertie, en wel, een verandering in opwaartsche richting. Dit is het, wat werkelijk gebeurt met alles wat leeft en de wet van het bestaan vervult; zij groeien, veranderen, worden grooter: niets wordt er teruggebracht tot traagheid, noch ontbonden van een beteren tot een slechteren staat. Duivelen, of de zonen des verderfs, bezitten slechts de eigenschap te scheiden wat gebonden is en zijn niet in staat zich te veranderen; werkers in het koninkrijk van God, bezitten de inertie van eeuwigen vooruitgang, die hen voor immer voor- en opwaarts draagt; niet-wedergelopen menschelijke wezens staan tusschen deze twee uitersten; de meeste van hen zijn opgesloten in de traagheid van den keisteen op de berghelling.

Wij noemen hen fossielen. Velen van hen zijn op den weg, die naar beneden voert en wij noemen hen gedegenererden, anderen zijn nu eens dalende, dan weder stijgende, al naar dat zij het lichaam of den geest dienen. En het is in de omgeving der laatsten, dat al het werk ter verlossing gedaan moet worden.

Nu wordt de traagheid overwonnen en veranderd op twee manieren: van buiten af en innerlijk; van buitenaf aan alle dingen die dood of zielloos zijn; innerlijk in alles wat leeft, groeit en ontwikkelt. De kei op de helling is een voorbeeld van het eerste — geen verandering zal daarin ontstaan, tenzij het van buiten-af komt; de eik, zich langzamerhand vormende van den eikel, is een voorbeeld van het tweede. Krachten, die, ongeacht door den rots, voorbijgaan, worden in den eik gevoerd en daar verspreid om de traagheid te overwinnen van knop en twijg, stam en wortel; want de eik is een levend voorwerp.

Hoe is het met den mensch? Vanwaar komt de kracht, die zijn traagheid overwint? Indien hij zich ontwikkelt, zooals God het verlangt, zal zijn traagheid innerlijk steeds veranderen. Wat zijn zuiver lichamelijke evolutie betreft, de groei en ontwikkeling van zijn lichaam; dit moet natuurlijk op dezelfde wijze geschieden; en wij mogen er wel aan twijfelen of werkelijke groei in een ander richting — intellectueel, geestelijk, maatschappelijk of zedelijk — ooit tot hem komt op een andere wijze dan door deze innerlijke ontplooiing. Wanneer wij echter opmerken de klaarblijkelijke kracht om te handelen en de verandering in het menschdom, dan gelijken zij zeer veel op de krachten die aangewend zouden moeten worden om den onbeweeglijken kei verandering te doen ondergaan. Alle impulsies van een menigte, alle uiterlijke dwang, al het blindelings volgen gelijk de schapen een belhamel, al de neigingen tot begeeren, vrees, haat, in 't kort alle motieven die slechts in het uiterlijke hun oorsprong vinden en waarnaar in het wilde gehandeld wordt — d.w.z. zonder innerlijke gelijkheid en zorgvuldige verdeeling derzelve — terwijl zij des menschen traagheid schijnen te veranderen en in nieuwe banen te leiden, nieuwe geestelijke gedaanten, — veroorzaken geen werkelijken groei; want wanneer de druk van buiten ophoudt, is hij in denzelfden toestand als tevoren. Broeder Maeser's beroemd voorbeeld wil ik hier even aanhalen. „Ik neem een steen van de straat en leg hem in de kachel — hij wordt warm. Ik breng hem terug in de straat — hij wordt wederom koud.”

Zulks is het einde van alle pogingen om de traagheid van den mensch te veranderen door uitwendigen druk. Maar neem nu een ander voorbeeld, waarvan het Boek van Mormon spreekt; de zestien steenen uit den berg gesmolten door den broeder van Jared. Zoo gauw als de vinger van den Heer hen aanraakte, werden zij lichtgevend en zij hebben misschien niet opgehouden licht te geven tot op dezen dag. Zulks is de uitwerking van bekeering, de uitwerking van den geestelijken mensch Christus, veranderende het niet-wedergeboren lichaam, door eerst het goddelijk vuur in onze harten te planten.

Beschouw dan het vraagstuk dat voor den Hemelraad kwam op

dien gewichtigen morgen der Schepping. Een vereeniging van den geest met het element was noodzakelijk om een volheid van zaligheid te verkrijgen; om zulk een vereeniging tot stand te brengen, moest de geestelijke schepping veranderd worden in een tijdelijke en de mensch moest een „val” ondergaan. Door deze verandering wordt iedere geest gevangen gehouden in een aardsch lichaam, hetwelk hij tot taak heeft te verheffen tot een onsterfelijk, heerlijk, stralend lichaam. Zal hij er in slagen zijn gevangenis te verlichten, door van zijn tweeledig ik een volkomen homogene, onscheidbare éénheid te maken — m.a.w. een ziel? — of zal het lichaam er in slagen zijn geest neder te halen? Deze zijn de twee mogelijke einden van dezen tweeden stap in de evolutie des eeuwigen levens. Het resultaat was voorzien. Niet één geest (behalve één) onder de millioenen, die daar tegenwoordig waren, toen de „morgensterren tezamen vroolijk zongen en al de zonen van God juichten van vreugde”, hoe groot zijn rechtvaardigheid ook was, zoude in staat zijn om zonder hulp het „element”, waarmede hij zou vereenigd worden, te bewaren en te verhoogen. Ergens in het aard-sche leven van deze verleidelijke vereeniging, genaamd „ziel”, zal het lichaam over den geest zegevieren, en dit niettegenstaande het feit, dat de omgeving, gevormd door aardsche wetten, zooals: zwaartekracht, honger, dorst, koude, ziekte en dood en nog een leger van andere hindernissen, zoo gevormd zoude zijn dat zij medewerkte den geest te helpen het leven te doorstralen met de traagheid van zijn aardsch tehuis.

De goddelijke liefde was te groot om deze hemelsche kinderen zulk een „val” te laten doen, tenzij er een weg kon gevonden worden hen te helpen zich weder op te richten. Dit dan was de noodzakelijkheid, die 't licht gaf aan het verlossingsplan. Maar er was nog een andere factor, waarmede men rekening moest houden — 's menschen vrijen wil. Zoude hij hulp aannemen, of zou hij zóó diep begraven zijn in het stof, dat het hevig verlangen om door hemelsche hulp opgeheven te worden, verstikt zoude zijn? Ook dat was voorzien; boodschappers zouden gezonden worden om den sluimerenden geest te doen ontwaken. — Gods genade en liefde zou zichzelf openbaren in het prediken van bekeering. Daarenboven zou het leven zóó vol van ondeugden zijn, dat het de uiterlijke leegheid en onstandvastigheid van den tijdelijken staat zou doen zien. Indien dan de geest niet zou willen opstaan en strijden voor zijn verlossing, dan zou hij misschien voor eeuwig moeten sterven, hoe verschrikkelijk dit laatste ook zoude zijn.

Wij hebben nu een tamelijk duidelijke voorstelling gekregen van de beteekenis van den zin „de bezieling van het lichaam”. Wij zullen nu ook geleerd hebben te waardeeren Paulus' definitie van het Evangelie als de „kracht Gods tot zaligheid”.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE — ASSISTENT: C. ZAPPEY

DE OPSTANDING.

Charles W. Penrose.

De dood is een natuurlijk verschijnsel. Hij is een erfenis, vermaakt aan alle kinderen door onze eerste voorouders. Hij is het gevolg van zonde, de straf voor een gebroken wet. Het onsterfelijke paar, dat in Eden woonde, werd stoffelijk door de zonde.

Onsterfelijkheid is de macht van het eeuwige bestaan. Maar „alles wordt door een wet geregeerd.” Zonde is overtreding der wet. Om voor eeuwig te leven wordt voortdurende gehoorzaamheid aan de wetten van het eeuwige leven verlangd. Datgene, wat door een wet geregeerd wordt, wordt door diezelfde wet behoed. Daarom, hetgeen onsterfelijk is en de wetten van het onsterfelijke niet gehoorzaamt, kan sterfelijk worden. Er zijn wetten, zoowel in de hoogste als in de lagere sferen van het bestaan.

Het eeuwige leven sluit eeuwige toestemming met de wetten van het bestaan in zich.

Alle zaden brengen hun eigen soort voort. Sterfelijke wezens brengen sterfelijkheid voort. Toen onze eerste ouders sterfelijk werden, door overtreding der wet van hunnen onsterfelijken staat, brachten zij den dood zoowel aan hun nageslacht als aan zichzelf.

„In Adam zullen allen sterven.”

De gevolgen van den dood treffen het geheele mensdom.

„Het is de menschen gezet eens te sterven”. Geen kunde, die hij zal beoefenen of voorzorg, die hij kan nemen, zal het dreigend lot afwenden.

Het gebod was uitgesproken: „Gij zult zekerlijk sterven” en de vloek, welke kwam van den boom des doods, wiens vruchten verboden waren, deelt zich mede aan alle geslachten. En iedere verscheidenheid van vorm, kleur of gestalte, neiging en eigenaardigheid bezit deze treffende overeenkomst „de zekerheid van den dood”.

Doch is de ontbinding van het lichaam het einde van het bestaan? In het geheel niet. We hebben gezien dat dat gedeelte van den mensch, wat van den hemel komt, verder leeft, terwijl hetgeen van de aarde is, wederom tot de aarde terugkeert. Toch is dit niet voldoende. De vraag verrijst, zal dit, door overtreding sterfelijkgemaakte lichaam voor eeuwig blijven onder de straf van de

verbroken wet of zijn er ook eenige middelen van boetedoening voor de zonde en hierdoor bevrijding van het oordeel? Zullen alle wezens, die in het vleesch gevormd zijn en deel hebben aan dezen sterfelijken staat, vergaan met het broze lichaam en verspreid worden als het stof, waarin het opgelost wordt? Zullen de innige vernouningen van man en vrouw, ouder en kind voor eeuwig verbroken worden?

Zou dit voortreffelijk en wonderlijk gevormd mechanisme met de ondervindingen van haar tijdelijk bestaan, uitgewischt worden en haar identiteit verliezen in het stoffelijk heeal?

Het antwoord komt reeds uit het grijze verleden als zoete en heilige muziek, wier tonen zwellen en toenemen, daar de stemmen der profeten en heiligen uit iedere bedeeing des tijds zich aan het koor hebben toegevoegd, totdat de groote harmonie iedere verantwoordelijke ziel zal beroeren. Het refrein van het lied vinden we in de woorden van den poët Jesaja:

„Uwe dooden zullen leven, ook mijn dood lichaam; zij zullen opstaan, waakt op en juicht, gij, die in het stof woont, want uw dauw zal zijn als een dauw der moeskruiden, en het land zal de overledenen uitwerpen.”

En de welluidende tonen van Job klinken er door heen als een solo, wier melodie tot den hemel doordringt:

„Want ik weet, dat mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste over het stof opstaan, en als zij na mijn huid dit doorgeknaagd zullen hebben, zal ik uit mijn vleesch God aanschouwen.”

Het geloof van alle menschen, die gemeenschap hebben gehad met God of door den Heiligen Geest zijn geïnspireerd, was, dat zij zouden verrijzen uit den dood. Niet alleen bezaten zij de zekerheid van een geestelijk leven na het graf, doch van een opwekking van het sterfelijke lichaam. De beteekenis van het woord opstanding is „wederom opstaan”.

Wat nedergelegd is, zal wederom opgenomen worden. De bevrijding van den onsterfelijken geest aan het sterfelijke lichaam zou hier niet aan beantwoorden. Het was dit sterfelijke, dat onsterfelijheid zal aandoen, dit bederfelijke, dat onbederfelijheid zal aandoen.

We zullen deze zaak duidelijk maken.

Jezus, die boete deed voor de zonde van Adam, gaf, na aan het kruis genageld te zijn, als een zoenoffer, den geest. Zijn levenloos lichaam werd afgenomen, gebalsemd, en in een nieuw uit den rots ingehouwen graf nedergelegd. Het werd door Romeinsche soldaten bewaakt. Op den derden dag, na de begrafenis, kwam het lichaam levend voort uit het graf. Dezelfde Jezus, Die gekruisigd was, verscheen aan Zijn discipelen en toonde, dat het begraven lichaam wederom bezielde was geworden, door hen de wonden te toonen, welke teweeggebracht waren door de nagelen en de speer,

door hen toe te staan Hem aan te raken, door met hen te eten en door Zijn herhaalde bezoeken.

Dit was niet slechts een openbaring van de onsterfelijkheid van den ziel, maar een bewijs van de opstanding van het lichaam. Toch was dit lichaam veranderd. De aderen waren gezuiverd van het aan-bederf-onderhevig-zijnde-bloed en een onbederfelijk-geestelijke vloeistof nam deszelfs plaats in. Het was begraven als een aardsch lichaam en verreezen als een geestelijk lichaam. Hierin was een voorbeeld van wat zou geschieden. Dit was de eerste vrucht van hen, die sliepen, een prachtig begin van de groote oogst van den zomer der verlossing.

Één der hoofdpunten van het verlossingswerk van Christus is wel, de herstelling van het menschdom tot de positie, welke zij verloren hadden door den val. „Zooals allen in Adam sterven, zullen zij in Christus Jezus levend gemaakt worden.” Door de zonden van één mensch kwam de dood tot ons geslacht en door het verzoeningswerk van één mensch komt het leven tot ons geslacht. Het plan is volmaakt. Daarom wordt Christus genoemd: „De opstanding en het leven”. Door Zijn triomf over de zonden en Zijn vrijwillig ondergaan van den dood, welke geen blijvende aanspraak op Hem maakte, aangezien Hij zonder zonden was, verkreeg Hij de sleutelen der verlossing voor al het slapende stof van de familie van Adam.

Daarom sprak Hij geen ijdel woord of duistere zinsnede, toen Hij deze woorden uitte: „Want de ure komt, in welken allen die in de graven zijn, zijn stem zullen hooren en zullen uitgaan, die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdoemenis.”

Hoewel de opstanding der dooden algemeen is, is hij niet gelijk-tijdig. Wanneer Christus, die ons leven is, zal verschijnen, zal Hij eerst degenen verlossen, die in Hem zijn.

Nadat zij Christus aangedaan en Zijn geest ontvangen hebben, zullen zij op Zijn roep om Hem te ontmoeten, voortkomen. Zij, die deel hebben aan de eerste opstanding, zijn in den Heer gestorven, en gezegend en heilig. Hun lichamen zullen gelijk zijn aan Zijn verheerlijkt lichaam. Dat is, zij zullen levend gemaakt worden in de celestiale heerlijkheid en in een conditie gesteld worden om de volheid ervan te ontvangen en zullen alle dingen beërven als verenigde erfgenamen met Christus.

De dooden, die ongehoorzaam geweest zijn, zullen niet levend gemaakt worden gedurende duizend jaren. Ze plukken de vruchten van hun slecht, in-een-leven-van-zonden-gezaaid, zaad. Ze drinken het drek van een bitteren kop. Sommigen zullen met vele slagen geslagen worden, andere met weinige. Rechtvaardigheid zal hen geschieden naar hun daden. En wanneer voor hen de tijd aanbreekt dat zij uit de dooden op zullen staan, zullen ze niet de celes-

tiale heerlijkheid ingaan, doch datgene beërven wat zij zichzelf hebben waardig gemaakt door hun aardsche werken. Maar allen zullen verlost worden van het graf in den daartoe gestelden tijd en zullen het onderzoek van het Alziend-oog doormaken en het oordeel van een onfeilbaren rechter afwachten, welke hun eeuwige toekomst zal bepalen.

In deze eeuw van algemeenen twijfel, waarin menschelijke rede verheven wordt boven goddelijke waarheid en de stem des geloofs onderdrukt wordt door het geroep van laatlunkende geleerden, wordt de mogelijkheid en het nut van de opwekking des lichaams verworpen en bespot.

Doch „alle dingen zijn mogelijk voor hen die gelooven”, en het goddelijk-verlichte verstand kan niet alleen het nut, doch ook de noodzakelijkheid van de opstanding begrijpen.

Het wezen, dat in den hof van Eden werd geplaatst en begiftigd was heerschappij te voeren over alle geschapen schepselen, was een levende ziel, een waarnemende geest in een onsterfelijk lichaam, een man, volgens de beeltenis van God geschapen. Hij verloor deze positie en betaalde de straf met den dood. Zoals we gezien hebben, herstelt het verzoeningswerk van Christus, hem (Adam) tot zijn oorspronkelijken staat. Dit kan niet geschieden, tenzij zijn lichaam onsterfelijkheid heeft aangedaan.

Door de werkingen van het groote plan van zaligheid zullen hij en zijn nakomelingen, plus de voordeelen van de lessen der onderzanding, tot de onsterfelijkheid hersteld worden en de vreugde van het oorspronkelijke paradijs genieten en op het pad van den eeuwigen vooruitgang geplaatst worden.

En merk dit goed op: een lichaam, dat samengesteld is uit de grovere elementen, is noodzakelijk tot het volmaakte geluk en kracht van het zuiver geestelijke organisme, welke het bezit als een tabernakel.

De wet van affiniteit of aantrekkingskracht en gemeenschap van gelijksoortige stoffen bewijst deze waarheid volkomen. Stoffen van een gelijke natuur trekken elkaar aan. Het hoogere of geestelijke element richt zich op tot de verheven dingen, het lagere of vleeschelijk element keert zich naar beneden en de twee, onafscheidelijk verbonden en geregeerd door de wetten van recht en waarheid, scheppen genoeg en vreugde in de hoogten en diepten van het eindelooze heelal en de eeuwig-uitgestrekte sferen van eeuwige intelligentie.

Een onbelichaamde geest is onvolmaakt en vereischt een omhulsel met dikkere bestanddeelen, zonder deze zou zijn affiniteit slechts in één richting leiden en zijn vreugde en vooruitgang zouden begrensd zijn. De toestand van het gezin is in den vleeschelijken staat geschapen. De dood scheidt man en vrouw, ouders en kinderen. De opstanding in haar hoogsten graad, hereenigt hen

en herstelt al hetgeen in het graf was verloren. Wie is in staat de vreugde, heerlijkheid en macht, de heerschappij en majesteit te schetsen, die voort zullen komen uit de verlossing van de banden des doods, van den rechtvaardige met zijn gezin, die in volmaakten vrede en harmonie leven, met alle machten van hun bestaan, geestelijk en lichamelijk, bezielde, gereinigd, intens-gelukkig en uitgebreid tot een volheid, en de eeuwigheid, voor de bedoelingen, overeenkomstig de wenschen van den grooten Schepper, voor zich hebben?

Het is buiten het bereik van den mensch dit af te schilderen en geen sterfelijke geest kan dit begrijpen zonder bijzondere, heilige openbaring.

En wie zal de machten van den Maker bepalen? Het geheim des levens is verborgen voor den diepzinnigsten geleerde. Hij kent niet het mysterie van de levenswetten, die zelfs aan de laagste vormen der natuur haar levenskiemen geeft. Zijn eigen macht over het verstand en de beweging zijn onbegrijpelijk voor hem. De oorsprong en het proces derzelve zijn buiten zijn bereik en hij kan het vraagstuk niet beter oplossen dan de onwetende Hottentot of ongeleerde Indiaan.

De reproductie van planten uit hun zaden, de ontwikkeling van leven uit het midden van den dood, zijn onverklaarbare wonderen. En zullen wij nu zeggen, dat het onmogelijk is voor de Macht, die het heelal regeert, om een gestorven lichaam wederom te bezoeken?

We moeten herinneren, dat niets in de natuur vernietigd kan worden. Geen deeltje van een zelfstandigheid wordt vernietigd door eenig proces. Wat de dood genoemd wordt, is slechts een verandering van vorm.

Alle stof is niet zichtbaar voor het menschelijk oog. Een lichaam kan bestaan, doch zóó veranderd worden, dat het niet waarneembaar is voor ons oog. De machten, die het heelal besturen, zijn verborgen en hoewel eenige der wetten bekend zijn, bestaan er anderen, die nog niet ontdekt zijn en het is de groote verwaandheid dergenen, die slechts een oppervlakkige kennis bezitten betreffende deze dingen (en wie bezit meer?) om de onmogelijkheid te verklaren van iets, waarmee zij niet bekend zijn of de macht begrenzen van die scheppend-en leven-gevende energie, wiens natuur, bekwaamheden en hoedanigheden zij tot zelfs in den kleinsten graad niet kunnen begrijpen. En indien één lichaam herrezen is uit den dood, zoo kunnen millioenen lichamen levend gemaakt worden. Dat één hebben we in den persoon van Jezus, den Nazarener, en Hij is de voorlooper van het gansche geslacht. Laten de zonen en dochteren der menschen juichen en Hem danken, die deze groote verlossing heeft gewrocht. De dood is overwonnen, het graf heeft geen verschrikking meer. Leven en onsterfelijkheid zijn teruggekeerd. De eeuwigheid met alle verwachtingen en uitzichten

ligt open voor ons. En door de kracht der opstanding, die door Jezus Christus verkregen is, zal de aarde haar dooden opgeven, en de groote voorvader van ons geslacht, Adam, „De oude van dagen”, zal aan het hoofd van zijn nakomelingen staan, die allen bezielde zijn door den geest des levens.

Dan zal Jezus, de Zoon, begroet worden als de machtige Verlosser en God, de eeuwige Vader, zal geëerd en voor eeuwig aanbeden worden, als de Schepper van ons bestaan, van Wien alle leven, macht, licht en heerlijkheid van de uitgestrekte domeinen van het onbegrensd heelal, komen. N. V.

RIJMPREEKJES.

No. 20. Vrijwielen of Opgang?

Gezeten op mijn trouwe fiets, vrijwiel 'k een helling af. 'k Doe niets dan sturen en mijn evenwicht bewaren — o, mijn taak is licht!

Maar keer ik aanstonds weer terug, dan gaat het niet zoo vlot en vlug; dan kost het heel wat „knieënvet”! dan moet elk zeiltje bijgezet!

Waar 'k ondervond dat „heuvel-af” mij momenteel genoeg gaf, daar heb ik op den duur gemerkt, dat „heuvel-op” mij heeft versterkt.

Mijn krachten namen langzaam toe, zoodat ik nu geregeld doe met sport-genoege, kracht-bewust, wat traag eerst ging en zonder lust.

Wat mij het onplezierigst leek, wat heel wat moeite kostte, bleek mij 't meeste goed te doen. 'k Herzeg: hoe nuttig is de berg-op-weg!

Die fietsersondervinding is een levensreis-gelijkenis: 't genoeg van den „vrijwielgang” duurt in den regel niet heel lang.

Wie stadig zich naar boven werkt, wordt meestal op den weg versterkt, zoodat hij, kracht-bewust, eens juicht en van 't opstijgingsnut getuigt.

FRANK I. KOOYMAN.

Wat is het Evangelie?

Zoo juist van den drukker ontvangen de brochure: *Wat is het Evangelie?*

Lang reeds werd door de zendelingen en leden de behoefte gevoeld aan een werkje, dat in duidelijke woorden aan vreemdelingen en onderzoekers de eerste beginselen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen op zulk een duidelijke en

overtuigende wijze zoude bloot leggen, zoodat zij voor een iegelijk te begrijpen zouden zijn. „Wat is het Evangelie” is speciaal door president John. P. Lillywhite voor het doel geschreven om in deze lang bestaande behoefte, die in de zending bestond, te voorzien.

Daar de onderwerpen, Autoriteit, Afval, Herstelling, Geloof, Bekeering, Doop en de Heilige Geest, op zulk een duidelijke wijze behandeld en verklaard worden en door het geheele werkje heen gestaafd zijn door bewijzen uit de Heilige Schrift, is het boekje bijzonder geschikt om gebruikt te worden door de broeders-zendingen in hun van deur tot deur werkzaamheden en voor de leden om onder hun bloedverwanten en vrienden den weg van waarheid en leven bekend te maken.

Op zeer schoone wijze wordt er in aangegeven en bewezen, dat de macht van God om in Zijn naam te handelen, noodzakelijk is voor het bedienen van de Evangelie-verordeningen en dat deze macht uit het midden van de kinderen der menschen weggenomen is geworden, omdat de mensch zichzelf leeraars gaarde naar zijn eigene begeerlijkheden, het gehoor van de waarheid afwendde en zich keerde tot fabelen; en de lezer wordt ingelicht over de herstelling van die macht aan den mensch in deze der laatste dagen.

Geloof, het zoo noodige voorafgaande eerste vereischte van het plan tot zaligheid, moet, wordt er verklaard, een levend geloof zijn, een geloof dat werken van bekeering met zich mede brengt. Na het lezen van het boekje kan er in het hart van den onbevooroordeelden onderzoeker of onderzoekster geen twijfel blijven bestaan over de noodzakelijkheid van de wedergeboorte uit water en Geest om in de tegenwoordigheid van God terug te keeren, omdat de woorden die voorkomen op de bladzijden, waarop dit beginsel behandeld wordt, tot de ziel spreken van de waarheid van dit grootsche onderwerp.

Het geheele werkje, bevattende 31 pagina's, gedrukt op zeer mooi papier en in zeer fraaien omslag tezamen gevat, is een belangrijke aanwinst voor de Nederlandsche Zending en zal stellig aantoonen een wonderbare hulp te zijn om de schoone beginselen van het Evangelie onder de inwoners van Nederland te verspreiden.

De gevaren van heet eten.

Instinctief zal iedereen wel voelen, dat het haastig eten van heete spijzen schadelijk is voor de gezondheid. Ondanks dat komt heet eten veel voor en het is daarom nuttig eens te wijzen op de oorzaken en het karakter van de schade, die er door wordt aangericht. Dr. A. Heisser heeft onlangs in de vereeniging van artsen in Opper-Oostenrijk eenige opmerkelijke feiten hierover meegedeeld.

De temperaturen van de op tafel gebrachte gerechten zijn zeer verschillend. Thee heeft in de theekean een warmte van 70—75 gr. C., in een koud kopje gegoten neemt zij ongeveer 10—20 gr. in warmte af en na 3 minuten is de temperatuur ongeveer 50 gr. Hoo- gere temperaturen vindt men bij soepen en groenten. Bij soep bijv. vindt men gemiddeld een temperatuur van 70—86 gr. in de terrine, 60—81 gr. op het bord en na 3 minuten 52—66 gr. C.

Als men nu de werking op de maag wil nagaan, moet men wel onderscheiden of de heete spijzen in een volle of een leege maag komen. In het eerste geval is de uitwerking belangrijk minder. De bovenste spijsverteringsorganen — mond en slokdarm — zijn door eigenaardigheden van hun wanden eenigszins beschermd tegen niet al te sterke temperatuur-invloeden. Hun gevoeligheid voor pijn kan verder door wennen aan heet eten tamelijk afgestompt worden, zoodat tengevolge van het ontbreken van een temperatuur-con- trôle veel heter eten in de maag kan komen dan gewoonlijk het ge- val is. Als bijv. soep van 75 gr. langen tijd op de huid zou inwerken, dan zou toch minstens de huid zeer rood worden, terwijl ook meest- al blaren zouden opkomen. Het spreekt wel vanzelf, dat het slijm- vlies van de maag bij zulk een temperatuur en zelfs bij lagere tem- peraturen, niet onaangetaast kan blijven. Het kan daardoor al gauw tot een plaatselijke vernietiging van dit slijmvlies komen, vooral daar waar de maagwand het eerst met het heete voedsel in aan- raking komt. Daar de nadeelige invloed iederen dag opnieuw in- treedt, is herstel van de aangetaste vliezen ten eenenmale uit- gesloten, integendeel, de maagwand wordt steeds meer aangetast en ten slotte kan een maagzweer ontstaan. Op grond van zijn onderzoekingen neemt dr. Heisser aan, dat de oorzaken van de meeste gevallen van maagzweer te vinden zijn in het snelle eten van heete spijzen. Al is deze conclusie misschien wat overdreven — want het ontstaan van een maagzweer is meestal veel gecompliceerder — dat de maagwand door al te vaak heet eten wordt beschadigd, is natuurlijk een feit, dat niet kan worden betwist.

(Dagblad van Rotterdam).

INHOUD.

Redevoering	blz. 33	De opstanding	blz. 41
Rijmpreekjes	" 37	Rijmpreekjes	" 46
Beteekenis en doel van het		Wat is het Evangelie? . . .	" 46
tijdelijke leven	" 37	De gevaren van heet eten .	" 47

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.